

TRIBUNALUL CARAȘ- SEVERIN
REȘITA
Secția I civilă

Dosar nr.258/208/2016

ÎN C H E I E R E

Ședința publică din 30.03.2017

PRESEDINTE: , judecător

JUDECATOR:

GREFIER:

S-a luat în examinare apelul declarat de apelanta reclamantă , împotriva sentinței civile nr. 1265/15.09.2016 pronunțată de Judecătoria Caransebeș în dosarul nr. 258/208/2016, în contradictoriu cu intimatul pârât , având ca obiect stabilire paternitate.

La apelul nominal făcut în ședința publică, s-au prezentat apelanta reclamantă asistată de avocat și avocat pentru intimatul pârât , lipsă.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care:

Instanța respinge excepția tardivității introducerii cererii de neconstituționalității prevederilor art. 47 din Legea 71/2011, de punere în aplicare a prevederilor Codului Civil, raportat la art. 6 alin. 6 din Cod civil, privind aplicarea Legii civile în timp, ambele articole cu raportare la art. 49 alin.1 din Constituție. Respinge cererea de constatare a tardivității introducerii cererii referitoare la dezlegarea de chestiuni de drept. Constată că excepțiile sunt de ordine publică și pot fi invocate oricând, drept pentru care va dispune sesizarea instanțelor superioare.

Avocatul , reprezentantul apelantei reclamante , solicită amânarea cauzei pentru a se pronunța Curtea Constituțională asupra excepției de neconstituționalitate și în baza disp. art. 519 C pr civilă să se sesizeze ICCJ asupra aplicării Codului Familiei sau a Codului civil, în speța de față, conform celor menționate la filele 40-41 dosar.

Avocatul , reprezentantul intimatului pârât , nu se opune amânării cauzei.

T R I B U N A L U L

Va respinge excepția tardivității introducerii cererii de neconstituționalitate a prevederilor art. 47 din Legea 71/2011, de punere în aplicare a prevederilor Codului Civil, raportat la art. 6 alin. 6 din Cod civil, privind aplicarea Legii civile în timp, ambele articole cu raportare la art. 49 alin.1 din Constituție. Respinge cererea de constatare a tardivității introducerii cererii referitoare la dezlegarea de chestiuni de drept , formulată de apărătorul apelantei. Motivate pe faptul că aceste cereri și excepții sunt de ordine publică, astfel că pot fi oricând invocate.

În analizarea celor două sesizări, tribunalul constată următoarele:

Prin acțiunea civilă înregistrată la această instanță sub nr. 2158/208 din 1 februarie 2016, reclamanta (actualmente) reprezentant legal ai minorului a chemat în judecată pârâtul , solicitând instanței ca prin sentința ce o va pronunța sa se constate că pârâtul este tatăl minorului născut la 27.05.2000; pârâtul să fie obligat la plata unei pensii de întreținere în cuantum de 1/4 din veniturile pe care le

realizează sau, în situația în care nu realizează venituri, la nivelul venitului minim pe economie, „de la data introducerii acțiunii în anul 2000”; de asemenea pârâtul să fie obligat la plata pretențiilor civile în cuantum de 90.000.000 lei, conform tranzacției încheiate la 11.01.2001, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea cererii, reclamanta a arătat că minorul este rezultatul unei relații avute cu pârâtul în anul 1999. În anul 2000 a formulat la Judecătoria Caransebeș acțiune prin care a solicitat constatarea paternității - dosar nr. 4339/C/2000. La primul termen de judecată, respectiv 11.01.2001, pârâtul a recunoscut că este tatăl minorului, instanța luând act de această recunoaștere, iar cu privire la pretenții au încheiat o tranzacție prin care pârâtul s-a obligat să-i achite o sumă globală de 90.000.000 lei, în trei rate lunare, iar în situația în care nu se va achita suma, cauza se va repune pe rol. Pârâtul nu a achitat pretențiile, iar la data de 02.12.2015 s-a înregistrat cererea de repunere pe rol a cauzei, însă, Judecătoria Caransebeș, prin adresa nr. 4339/04.12.2015, i-a comunicat faptul că această cauză a rost perimată prin Sentința civilă nr. 795/2002, iar dosarul a fost predat la DCA, motiv pentru care a promovat prezenta acțiune.

În drept și-a întemeiat acțiunea pe disp. art. 424-428 și 2267 Cod Civil. Cererea de chemare în judecată a fost comunicată pârâtului care a formulat întâmpinare în cauză potrivit art. 201 Cod proc. civilă (f. 25-26), întâmpinare p r i n care a invocat excepția tardivității formulării cererii de chemare în judecată, raportat la disp. art. 60 alin. 1 Cod familie, conform căruia „Acțiunea de stabilirea paternității din afara căsătoriei poate fi pornită în termen de un an de la nașterea copilului”.

Partea adversă a apreciat că reclamanta în mod greșit își întemeiază cererea de chemare în judecată pe disp. art. 424-428 Cod civil (actual), întrucât în prezenta speță sunt aplicabile dispozițiile Codului familiei, copilul fiind născut în anul 2000, anterior intrării în vigoare a Codului civil (2011).

În această situație, conf. disp. art. 47 din L 71/2011 pentru punerea în aplicare a Codului civil, acțiunea de stabilire a filiației este supusă dispozițiilor Codului civil și produce efectele prevăzute de acesta numai în cazul copiilor născuți după intrarea lui în vigoare.

Referitor la cel de al 3-lea capăt de cerere, invocă excepția prescripției dreptului la acțiune în pretenții, întrucât prin acest capăt de cerere reclamanta solicită obligarea pârâtului la plata sumei de 9.000 lei (90 000.000 lei vechi), ce ar reprezenta pretenții civile în baza tranzacției încheiate la data de 11.01.2001, ori termenul legal de 3 ani în care reclamanta putea să obțină prin intermediul unei hotărâri judecătorești obligarea pârâtului la plata acestei sume, s-a împlinit, depășindu-se cu mult termenul de prescripție de 3 ani.

Pe fondul cauzei a solicitat respingerea acțiunii ca nefondată, întrucât nu este tatăl minorului, nu a întreținut relații intime cu reclamanta.

La data de 26.05.2016, reclamanta a depus la dosar „Răspuns la întâmpinare” (f. 32-33) prin care a susținut că acțiunea nu este prescrisă, întrucât a fost pornită în termenul definit de lege, adică într-un an de zile de la nașterea copilului potrivit art. 60 Cod familie. Minorul s-a născut la 27.05.2000, iar acțiunea a fost promovată la 05.09.2000. Consideră că această cauză nu putea fi suspendată în mod legal, deoarece era o acțiune personală de clarificare a situației juridice a minorului privind filiația față de tată. Cu atât mai mult, reclamanta nu putea să renunțe la judecată.

Apreciază că prescripția dreptului material la acțiune privind stabilirea paternității din afara căsătoriei în baza art. 60 Cod familie a fost întrerupt prin cererea de chemare în judecată din data de 05.09.2000, iar această întrerupere este actuală și la data promovării prezentei acțiuni pentru că instanța de judecată trebuia să se

pronunțe pe fondul cauzei, iar nu să dispună suspendarea acesteia, iar după ce a suspendat cauza în mod nelegal, trebuia obligatoriu să comunice încheierea de suspendare către reclamantă, ori dovada că a fost comunicată încheierea nu există.

Concluzionează că, prescripția dreptului material la acțiune a fost întreruptă prin cererea de chemare în judecată formulată la 05.09.2000, iar noua prescripție nu începe să curgă, cât timp hotărârea de admitere a cererii nu a rămas definitivă.

Referitor la pretenții arată că tranzacția încheiată la 11.01.2001 a avut ca obiect pensia de întreținere datorată de părinte copilului până la vârsta de 18 ani și cheltuieli de deplasare, iar obligația de întreținere revine în sarcina părântului de la data chemării în judecată, adică 05.09.2000 până la zi și trebuie îndeplinită lună de luna, potrivit art. 86 și 94 Cod familie.

Astfel, dacă acțiunea în stabilirea paternității nu este prescrisă, nici capătul de cerere accesoriu nu este prescris.

Deși prin acțiunea introductivă, reclamanta prin apărător a invocat prevederile Noului cod civil, respectiv prevederile dispozițiilor art. 424-428, 2267 Cod civil, instanța de fond constată că în speță sunt aplicabile disp. art. 60 și urm. Cod familie conform art. 47 din Legea nr. 71/2011, datorită faptului că minorul a fost născut anterior datei de 1 octombrie 2011, data intrării în vigoare a Noului Cod Civil.

Potrivit 60 alin. 1 Cod familie „Acțiunea în stabilirea paternității din afara căsătoriei poate fi pornită de mamă într-un termen de un an de la nașterea copilului”.

Prin Legea nr. 288/2007 la art. 60 s-a introdus alin. 4 potrivit căruia „acțiunea aparținând copilului nu se prescrie în timpul vieții acestuia”, iar prin decizia nr. 755/2008 a Curții Constituționale publicată în Monitorul oficial al României nr. 3572/2008 s-a admis excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II din Legea nr. 288/2007, pentru modificarea și completarea Legii nr. 4/1953 - codul familiei și s-a constatat că sintagma „dispozițiile prezentei legi privind acțiunea în tăgăduirea paternității (...) sunt aplicabile și în cazul copiilor născuți înainte de intrarea sa în vigoare chiar dacă cererea este în curs de judecată” este neconstituțională.

Deciziile Curții Constituționale sunt definitive și general obligatorii și au putere numai pentru viitor, iar în urma pronunțării acestei decizii a Curții Constituționale, s-a tranșat definitiv problema referitoare la categoria de copii cărora le este aplicabilă Legea nr. 288/2007 - doar celor născuți după intrarea în vigoare a acestui act normativ.

Instanța de fond reține că în ce privește materia stabilirii paternității, legislația națională a cunoscut mai multe etape: art. 60 C. fam., perioadă în care acțiunea în stabilirea paternității din afara căsătoriei poate fi pornită în termen de un an de la data nașterii copilului, cu ipotezele particulare prevăzute de alin. 2 și 3, referitoare la momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție de un an, prevăzut de alin. 1 (în perioada 1 februarie 1954-până la intrarea în vigoare a Legii nr. 288/2007); art. 60 C. fam., modificat și complet prin art. I pct. 5 a Legii nr. 288/2007 care a prevăzut că acțiunea aparținând copilului nu se prescrie în timpul vieții acestuia (8 noiembrie 2001- 1 octombrie 2011); art. 427 alin. 1 Noul cod civil care, de asemenea, instituie imprescriptibilitatea acțiunii în stabilirea paternității promovată de copil, aplicabil copiilor născuți după data de 1.10.2011, potrivit art. 47 din Legea nr. 71/2011 (începând cu data de 1 octombrie 2011 până în prezent).

Dispoziția legală aplicabilă în materia stabilirii paternității este cea în vigoare la momentul nașterii copilului a cărui paternitate se solicită a fi stabilită, raportat la principiile care guvernează aplicarea legii civile în timp.

Astfel, instanța de fond constata că în cauză sunt aplicabile dispozițiile în materia stabilirii paternității de la data nașterii reclamantului, adică art. 60 alin. 1 C. fam., potrivit căruia acțiunea în stabilirea paternității copilului din afara căsătoriei poate fi pornită în termen de 1 an de la data nașterii copilului.

Actuala reglementare - art. 427 alin. 1 din noul Cod civil (în vigoare din 1 octombrie 2011), conține o altă abordare, conform căreia dreptul la acțiunea în stabilirea paternității nu se prescrie în timpul vieții copilului. Potrivit art. 47 din Legea nr. 71/2011, aceasta dispoziție este aplicabilă numai în cazul copiilor născuți după intrarea în vigoare a legii noi - 1 octombrie 2011. De altfel, chiar în absența prevederii exprese conținută în art. 47 din Legea nr. 71/2011, art. 427 alin. 1 Noul Cod civil nu era aplicabilă în speță, în temeiul principiului neretroactivității legii civile consacrat de art. 1 Cod civil 1864, reluat prin art. 6 alin. 1 noul Cod civil, fiind consfințit totodată și în art. 15 alin. 2 din Constituție.

În ceea ce privește susținerea reclamantei de promovare a acțiunii în termenul legal și criticile aduse de reclamantă Sentinței civile nr. 795/21.02.2002 pronunțată de Judecătoria Caransebeș în dosar nr. 4339/C/2000 prin care s-a constatat perimată acțiunea reclamantei împotriva pârâtului, respectiv suspendării respectivei cauze, instanța constată că susmenționata hotărâre a intrat în putere de lucru judecat, iar în prezenta procedură nu pot fi analizate criticile reclamantei cu privire la legalitatea hotărârii. Mai mult, instanța reține că argumentele reclamantei privind termenul de prescripție ar fi fost întemeiate în condițiile în care aceasta ar fi introdus o nouă acțiune în termen de 1 an de la data rămânerii definitive a hotărârii de perimare. Sub acest aspect, instanța reține că faptul generator al situației juridice este nașterea copilului, nu demersul de stabilire a paternității.

În calea de atac a apelului, apelantul a invocat excepția de neconstituționalitate motivată pe următoarele considerente:

Susține că a formulat prezenta acțiune în stabilirea paternității având la bază mai multe principii de drept și practică judecătorească.

Un prim principiu de drept ar fi acela potrivit căruia „Acțiunea nu se prescrie în timpul vieții copilului prevăzută de art 427 C.civ. și art. 5 din Legea 288/2007 care introduce un nou aliniat - 4 - în art. 60 din C.fam.

Un al doilea principiu de drept ar fi acela potrivit căruia dispozițiile legii noi respectiv codului civil (Legea nr. 287/2009) sunt aplicabile situațiilor juridice născute anterior intrării în vigoare a legii derivate din ... filiație prevăzute de art. 6 alin. 6 din C.civ. (Legea nr. 287/2009) și de art. 5 din Legea nr. 71/2011 de punere în aplicare a Codului civil.

În ce privește practica judecătorească arată că s-a statuat constant principiul superior al minorului din afara căsătoriei privind stabilirea statutului civil al acestuia. Tribunalul Suprem al României prin Decizia civilă cu nr. 1184 din 9.08.1978 a statuat că „Mama copilului din afara căsătoriei este îndreptățită să exercite acțiunea în stabilirea paternității dar NU POATE SĂ RENUNȚE LA JUDECATĂ NICI CHIAI CU VIZUL AUTORITĂȚII TUTELARE, întrucât acțiunea aparține copilului nu ei. O atare renunțare ar fi contrară intereselor copilului minor, al cărui statut civil se cere a fi stabilit”. În același sens și pentru aceleași rațiuni s-a pronunțat și Curtea Supremă de Justiție prin Decizia civilă cu nr. 74 din 17.01.1990.

Prin urmare prezenta acțiune nu se putea suspenda și nici renunța la ea așa cum a procedat Judecătoria Caransebeș.

Acțiunea trebuia finalizată fie prin admitere, fie prin respingere. Neprocedând așa acțiunea nu este prescrisă pentru că termenul de prescripție a fost întrerupt potrivit art. 17 alin. 3 din Decretul 167/1958 care arată că : „în cazul în care

prescripția a fost întreruptă printr-o cerere de chemare în judecată ... noua prescripție nu începe să curgă cât timp hotărârea de admitere a cererii nu a rămas definitivă."

Astfel, dispozițiile art. 47 din Legea nr. 71/2011 de punere în aplicare a Codului civil prin care se arată că stabilirea filiației arătata prin art. 427 se referă numai la copiii născuți după intrarea în vigoare a C.civil este neconstituțională față de prevederile art. 6 alin. 6 din C.civ în care se arată că, dispozițiilor codului civil se aplică și stabilirii filiației anterioare intrării în vigoare a codului civil, adică și copiilor născuți anterior intrării în vigoare a Codului civil.

Totodată apelantul arată faptul că art. 47 din Legea nr. 71/2011 - este neconstituțional în raport cu art. 5 din legea de aplicare în care se arată dispozițiile Codului civil se aplică și situațiilor juridice născute anterior intrării sale în vigoare în ce privește filiația respectiv copiilor născuți înainte de intrarea sa în vigoare.

Prin acest articol 47 din Legea nr.71/2011 se încalcă prevederile art. 427 C.civil în care se arată că : „Dreptul la acțiune în stabilirea paternității nu se prescrie în timpul vieții copilului", lasă acest articol în bună parte fără conținut.

Art. 47 din Legea nr. 71/2011 - este în contradicție și este neconstituțional cu prevederile art. 49 din Constituție în care se arată că : „Copiii și tinerii se bucură de un regim special de protecție și de asistență în realizarea drepturilor lor".

Stabilirea paternității minorului din prezenta acțiune reprezintă un interes major și o realizare a dreptului său. Că, acțiunea în stabilirea paternității este imprescriptibilă a fost reglementată prin art. 60 alin.4 din C.fam.. abrogat prin. intrarea în vigoare a prezentului C.civ. care însă prin art. 427 C.civ. a păstrat imprescriptibilitatea acțiunii.

Legea de punere în aplicare a C.civ. prin art. 47 nu poate avea o prevedere contrară acestui articol și nu se poate situa deasupra acestui articol care să-i anuleze prevederea și conținutul. Curtea Constituțională nu s-a pronunțat asupra unei excepții similare cu privire la acest articol.

Raportat la argumentele aduse de parte, tribunalul va constata că acestea sunt întemeiate, cererea fiind admisibilă pentru următoarele:

Tribunalul constată că cererea presupune verificarea condițiilor de admisibilitate, astfel cum acestea sunt prevăzute de art. 29 alin. (1)-(3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale. Condițiile ce se impun a fi îndeplinite cumulativ sunt următoarele: excepția să fie invocată în cadrul unui litigiu aflat pe rolul unei instanțe judecătorești sau de arbitraj comercial; excepția să aibă ca obiect neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare; norma vizată de excepție să aibă legătură cu soluționarea cauzei și să nu fi fost constatată ca fiind neconstituțională printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale.

Astfel, arată că, referitor la îndeplinirea primei condiții - excepția a fost invocată într-un litigiu aflat pe rolul unei instanțe judecătorești, cu privire la îndeplinirea celei de-a doua condiții - excepția are ca obiect neconstituționalitatea unei Legi în vigoare, și au solicitat analizarea constituționalității unui articol, respectiv art. 29 alin (1) lit. c), dintr-o lege în vigoare, respectiv Legea nr. 7/1996, îndeplinind astfel ce-a de-a doua condiție de admisibilitate; iar cu privire la îndeplinirea celei de-a treia condiții - există o legătură între excepția invocată și soluționarea cauzei.

Față de aceste considerente, Tribunalul în baza art. 29 al. 4 din Legea nr. 47/1992 rep. va dispune sesizarea Curții Constituționale cu privire la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 47 din Legea 71/2011, de punere în aplicare a prevederilor Codului Civil, raportat la art. 6 alin. 6 din Cod civil, privind aplicarea Legii civile în timp, ambele articole cu raportare la art. 49 alin.1 din Constituție,

invocată de apelanta reclamantă în dosarul nr. 258/208/2016 al Tribunalul Caraș-Severin.

Dispune comunicarea Curții Constituționale a prezentei încheieri de ședință, în original, o copie a înscrisului ce conține excepția de neconstituționalitate; copii după cererea de chemare în judecată, a sentinței civile nr. 1265/15.09.2016, a cererii de apel formulată în cauză și a citativului cuprinzând datele necesare pentru realizarea procedurii de citare a părților.

Appreciază că și cea de-a doua sesizare este admisibilă, în conformitate cu prevederile art. 519 Cod procedură civilă, motivat de faptul că:

Privind cererea de sesizare a ICCJ, tribunalul constată că obiectul sesizării îl constituie o chestiune (problemă) de drept ce trebuie să întrunească o serie de condiții (enumerate în art. 519 C. proc. civ.):

Să fie formulată în legătură cu o judecată aflată în curs.

Judecata indicată la lit. a) să fie pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție, a unei curți de apel ori a unui tribunal, iar acestea să fie investite cu soluționarea cauzei în ultimă instanță.

c) Lămurirea chestiunii de drept să fie determinantă în ce privește soluționarea pe fond a cauzei în care a fost ridicată.

d) Să fie nouă, asupra ei să nu fi statuat Înalta Curte de Casație și Justiție și să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii.

Motivele care susțin admisibilitatea sesizării, punctul de vedere al completului de judecată și cel al părților se reduc la faptul că dezlegarea chestiunii de drept privitoare la întreruperea cursului prescripției dreptului material la acțiune, în cazul acțiunilor care au ca obiect stabilirea paternității copilului din afara căsătoriei atunci când acțiunea este promovată de mama în numele minorului iar judecata nu s-a finalizat pe fond, iar, pe de altă parte, instanța supremă să se pronunțe asupra normei de drept care ar fi aplicabilă în cazul copilului născut înainte de intrarea în vigoare a codului civil și de abrogare a codului familiei, raportat la prevederile art. 427 C.civ., cu aplicarea art. 6 al. 6 C.civ., și art. 5 din Legea nr. 71/2011; și dacă prevederea din art. 427 C.civ., referitoare la dreptul la acțiune în stabilirea paternității nu se prescrie în timpul vieții copilului este aplicabilă și copiilor născuți înainte de intrarea în vigoare a Codului Civil.

Dispune comunicarea ICCJ a prezentei încheieri în original; copii a înscrisului ce conține cererea de sesizare (filele 40-41 dosar de apel), după cererea de chemare în judecată, a sentinței civile nr. 1265/15.09.2016, a cererii de apel formulată în cauză și a citativului cuprinzând datele necesare pentru realizarea procedurii de citare a părților.

PENTRU ACESTE MOTIVE

DISPUNE:

Respinge excepția tardivității introducerii cererii de neconstituționalității a prevederilor art. 47 din Legea 71/2011, de punere în aplicare a prevederilor Codului Civil, raportat la art. 6 alin. 6 din Cod civil, privind aplicarea Legii civile în timp, ambele articole cu raportare la art. 49 alin.1 din Constituție. Respinge excepția tardivității introducerii excepției privind dezlegarea unor chestiuni de drept. Motivarea se referă la faptul că cele două solicitări sunt ceri și excepții de ordine publică, care pot fi invocate oricând pe parcursul procesului civil.

În baza disp. art. 29 al.4 din Legea nr. 47/1992 rep. și a prevederilor art. art. 4 din OUG nr. 50/2008, față de prevederile art. 148 al 2, 4 din Constituția României, dispune sesizarea Curții Constituționale cu privire la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (1) lit. c din Legea nr. 7/1996 a

cadastrului și publicității imobiliare, raportat la prevederile art. 44 din Legea fundamentală, excepție invocată de apelanta reclamantă

Constată admisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarele probleme de drept: privitoare la întreruperea cursului prescripției dreptului material la acțiune, în cazul acțiunilor care au ca obiect stabilirea paternității copilului din afara căsătoriei atunci când acțiunea este promovată de mama în numele minorului iar judecata nu s-a finalizat pe fond, iar, pe de altă parte, instanța supremă să se pronunțe asupra normei de drept care ar fi aplicabilă în cazul copilului născut înainte de intrarea în vigoare a codului civil și de abrogare a codului familiei, raportat la prevederile art. 427 C.civ., cu aplicarea art. 6 al. 6 C.civ., și art. 5 din Legea nr. 71/2011; și dacă prevederea din art. 427 C.civ., referitoare la dreptul la acțiune în stabilirea paternității nu se prescrie în timpul vieții copilului este aplicabilă și copiilor născuți înainte de intrarea în vigoare a Codului Civil.

Dispune comunicarea Curții Constituționale a prezentei încheieri de ședință, în original, o copie a înscrisului ce conține excepția de neconstituționalitate; copii după cererea de chemare în judecată, a sentinței civile nr. 1265/15.09.2016, a cererii de apel formulată în cauză și a citativului cuprinzând datele necesare pentru realizarea procedurii de citare a părților.

Dispune comunicarea ICCJ a prezentei încheieri în original; copii a înscrisului ce conține cererea de sesizare (filele 40-41 dosar de apel), după cererea de chemare în judecată, a sentinței civile nr. 1265/15.09.2016, a cererii de apel formulată în cauză și a citativului cuprinzând datele necesare pentru realizarea procedurii de citare a părților.

Amână judecarea cauzei la data de 27.04.2017 termen dat în cunoștința părților.

Pronunțată în ședința publică din 30.03.2017.

PRESEDINTE
ss indescifrabil

JUDECĂTOR
ss indescifrabil

GREFIER
ss indescifrabil

Dosar nr.258/208/2016

Termen la: 27.04.2017

T.C. apelanta reclamantă LF, avocat PCL

T.C. intimatul pârât SC, avocat DD

Red. -04.04.2017
Tehnored -./04.04.2017, Ex.3